

גמ"ר 538/01/17 - מדינת ישראל נגד א מ ב

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

01 פברואר 2018

גמ"ר 538-01-17 מדינת ישראל נ' ב

מספר פל"א 393012/2016

לפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמת א מ ב

נוכחים:

ב"כ המאשימה: מתמחה זיו אלון

ב"כ הנאשמת: עו"ד משה אלון

הנאשמת עצמה

גזר דין

הנאשמת הורשעה ע"פ הודאתה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות בניגוד לסעיף 64 לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961 ובעבירה של נהיגה ברכב בקלות ראש בניגוד לסעיף 38(3) יחד עם סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

העובדות

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 8.9.16 בסמוך לשעה 01:10 נהגה הנאשמת ברחוב יוספטל בלוד מכיוון דרום לצפון.

הנאשמת סטתה בפתאומיות לכיוון המדרכה, עלתה עליה עם שני גלגליו הימניים של רכבה, פגעה עם חלקי הרכב התחתונים באדני המדרכה במקום ושברה חלק מאבן השפה.

הנאשמת המשיכה בנהיגה כששני הגלגלים הימניים על המדרכה, ופגעה עם דופן ימנית של רכבה באופנוע וברוכב י ב שעמד בסמוך לו. כתוצאה מהפגיעה, הוטח הרוכב למספר מטרים ונגרמו לו פציעות הכוללות חבלות יבשות ושפשופים והאופנוע נפל על צדו.

עמוד 1

הנאשמת המשיכה בנסיעה לכיוון צפון, ירדה עם רכבה מהמדרכה ופגעה בג. ק. ז"ל (להלן: "המנוח") אשר הלך על הכביש סמוך למדרכה מכיוון צפון לדרום.

כתוצאה מהתאונה הועף המנוח על הרכב, פגע בשמשתו, נפל על מכסה המנוע ומשם הוטח אל הכביש. המנוח נפגע באורח קשה, הובהל לבית החולים עם חבלה רב מערכתית ולאחר מספר שעות בבית החולים נפטר.

נוכח האמור, יוחסה לנאשמת רשלנות שהתבטאה בכך שלא הבחינה ברוכב האופנוע ובאופנוע שעמדו על המדרכה, לא הבחינה במנוח שהלך לכיוונה בכביש בסמוך למדרכה, סטתה מנתיב נסיעתה ועלתה על המדרכה, המשיכה בדרך כשהיא פוגעת ברוכב האופנוע, באופנוע ובמנוח.

הנאשמת לא האטה ולא בלמה כדי למנוע את התאונה, הנאשמת לא נהגה כפי שנהג סביר היה נהוג בנסיבות העניין.

המאשימה עתרה לעונש מאסר של 14 חודשי מאסר, זאת לצד מאסר מותנה, פסילה ממושכת של 12 שנה לפחות, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי למשפחת המנוח ולרוכב האופנוע.

הסנגור טען כי לנוכח נסיבותיה האישיות של הנאשמת, רשלנותו התורמת של המנוח שהלך על הכביש ולנוכח הודאתה באשמה בהזדמנות הראשונה יש להסתפק בעונש מאסר בדרך של עבודות שירות. זאת לצד פסילה ממושכת היכולה לאיין את מסוכנותה הנמוכה של הנאשמת.

דין והכרעה

בהתאם להוראות סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם מעשה העבירה שביצע הנאשם, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובריבוי עבירות.

כאשר בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם, העיקרון המנחה הוא ההלימה - דהיינו יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני ביצוע עבירות תנועה נוספות ולהעביר מסר באמצעות ענישה מחמירה על מי שבהתנהגותו מסכן משתמשי הדרך.

בע"פ 6755/09 ארז אלמוגי נ' מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון קו מנחה בעניין מדיניות הענישה:

"קיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונות דרכים קטלניות ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה.

השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו, אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.

השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

הערך המוגן -

הריני קובעת כי הערך המוגן הינו שמירת שלומם של עוברי דרך וחיי אדם. הריני קובעת כי מידת הפגיעה בערך המוגן הינה גבוהה. באשר קופחו חיי אדם.

במקרה שלפני, הנאשמת הורשעה בדריסת הולך רגל אשר הלך על הכביש בצד המדרכה.

הונחה בפניי אסופה פסיקה ובה מגוון רחב של ענישה. אציין כי כל פסק דין יפה לנסיבותיו, אולם, יש להדגיש כי לעולם ענישה אמורה להיות אינדיווידואלית כלפי הנאשם הספציפי העומד לדין.

ע"פ הפסיקה אשר הונחה בפניי, מתחם העונש ההולם לעבירה זו בנסיבותיה נע לטעמי בין מאסר בפועל למשך 8 חודשים לבין מאסר בפועל למשך 14 חודשים.

בשאלת נסיבות העבירה, אציין כי אין לגזור ענישה שווה בכל מקרה בו רכב נוסע על גבי מדרכה. בכל מקרה על ביהמ"ש להידרש לנסיבותיה הספציפיות של עליה זו על המדרכה ולבחון רמת הרשלנות. לדוגמא - האם הרכב עלה על המדרכה במהלך חניה או האם מדובר בנהג שבאופן רצוני "מטייל" על המדרכה.

בענייניו, המדובר בעליה חלקית של הרכב על המדרכה שנראית כאובדן שליטה. אין המדובר ברמת רשלנות גבוהה בה נהג בוחר לנהוג על גבי מדרכה לצורך חניה או לכל צורך אחר.

כפי נסיבות כתב האישום, 2 גלגליו הימניים של רכב הנאשמת עלו על המדרכה.

מקומה של הנאשמת במתחם

עתה עלי לקבוע מקומה של הנאשמת במתחם הענישה. הכרעה בסוגיה זו תביא להכרעה בשאלה האם ראוי לגזור עונש מאסר בין כותלי בית הסוהר - או שמא די בענישה לתקופה שהינה ברת המרה בעבודות שירות.

יש להדגיש כי המצב המשפטי כיום, איננו מאפשר המרה של עונש מאסר בפועל בעבודות שירות, מקום שנגזר עונש מאסר העולה על 6 חודשים.

יחד עם זאת, לנגד עיניי הצעת חוק העונשין (תיקון נשיאת מאסר בעבודות שירות), התשע"ז - 2016, אשר אושרה בקריאה טרומית ונמצאת בימים אלו על שולחן הכנסת, על פי הצעה זו - יתוקן חוק העונשין באופן שיאפשר המרה של עונש מאסר של עד **תשעה** חודשים במקום **שישה** חודשים כפי המצב היום בעבודות שירות.

הצעת חוק זו, רואה עניינו של נאשם המורשע בפעם הראשונה והראוי לעונש מאסר של מעל 6 חודשים כראויה להורות על ריצוי עונש המאסר בדרך של עבודות שירות. מטרת שינוי זה הינה לאפשר לנאשם שיקום במסגרת ראויה היה ונסיבותיו האישיות מאפשרות זאת. מטרת התיקון היא לאפשר לאותם נאשמים הראויים לכך, לחזור לחיים רגילים ולהשתקם מחוץ לכותלי הכלא, וזאת במקביל לריצוי תקופת עונשם.

הצורך בתיקון חקיקתי יאה במיוחד למקרים כגון זה הנדון בפניי. מחד - ענישה של 6 חודשים מאסר בדרך של עבודות שירות איננה מאזנת ד"י הצורך כלל שיקולי הענישה - אולם מאידך, אין ביטחון כי השמת הנאשמת לתקופה משמעותית בין כותלי בית הסוהר, בין אוכלוסייה עבריינית מובהקת - תשיג את מטרת הענישה. התנהגותה של הנאשמת רשלנית ככל שתהא - איננה מבטאת ולו בדל מחשבה פלילית -בנסיבות אלו, הטלת מאסר בין כותלי בית הסוהר איננה נראית על פניה, כעונש ההולם באופן מלא את מטרת הענישה, עקרונותיה ושאר השיקולים הרלוונטיים בעניינה.

מצאתי לנכון לציין באופן ברור כי לו המצב החוקי, היה היום מאפשר לגזור עונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות - הייתי גוזרת עונש זה, על הנאשמת הניצבת בפניי.

בהקשר זה ראוי גם להוסיף את מסקנות דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (ועדת דורנר, פורסם בחודש נובמבר 2015). הדו"ח מצביע על הנזק העולה על התועלת שבמאסרים קצרים, ובמיוחד כשמדובר בנאשמים שאינם בעלי דפוס התנהגות עברייני מובהק. בנוסף מצביע הדו"ח, כמו גם תיקון 113 לחוק העונשין, על הספק שבעצם מימוש רכיב הרתעת היחיד והרבים המהווה שיקול במסגרת שיקולי הענישה [לעניין ההרתעה כרכיב בענישה והדעות החולקות בנוגע לאפקטיביות שבהרתעה ראו: Bottoms Anthony and Von Hirsch, The Crime Preventive Impact of Penal Sanctions, in The Oxford Handbook of Empirical Legal Research (Oxford University Press 2012) p 96; Qwin Warren, The Right to Threaten and the Right to Punish, in Punishment, Simmons J. A. and others ed.(Princeton University Press 1995)p. 47].

מסקנות הוועדה הנכבדת, מבוססות על שורה של מחקרים שפורטו בדו"ח הוועדה ביחד עם הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, מצדיקות בחינה מחודשת של שיקולי הענישה ככלל ובמיוחד בעבירות שענינן רשלנות, ומחייבות התייחסות מתאימה בגזירת הדין במקרים מסוג אלו שבפנינו כעת.

יודגש כי גישה זו, נשמעת לאחרונה יותר ויותר בפסיקה. ראה למשל:

עפ"ת 1267-05-16 חיזגילוב נ' מדינת ישראל.

עפ"ת 62250-07-17 גולדברג נ' מדינת ישראל.

קביעת רף הרשלנות -

הריני קובעת כי רף הרשלנות הינו בינוני, באשר המדובר באובדן שליטה על הרכב כאשר מסיבה שלא הובררה, עלתה

הנאשמת עם גלגליו הימניים של הרכב על גבי המדרכה. אף לאחר שירדה עם רכבה לכביש לא השכילה לעצור רכבה ולא נקטה באמצעים למניעת פגיעה במנוח.

שאר שיקולי הענישה -

קיימת השפעה מכרעת לאי שמיעת ראיות בשל הודאה ונטילת אחריות. עניין זה הינו שיקול משמעותי לקולת העונש. יש לומר בקול ברור:

לעולם חייב להיות הפרש בין עונשו של נאשם המודה באשמה ומביא לסיום מהיר של ההליך, לבין נאשם הכופר באחריות ומנהל הליך ממושך אשר גורם סבל נוסף למשפחת המנוח והטרחת עדים רבים.

הריני קובעת כי בעובדה שהמנוח הלך בכביש, למרות קיום מדרכה תקינה - יש משום רשלנות תורמת! אכן כהערת התובעת, ביהמ"ש לתעבורה, אמור לקבוע נורמות התנהגות בדרכים. יש לומר בקול ברור כי הכביש יועד לנסיעת כלי רכב והמדרכה יועדה למעבר הולכי רגל. כשם שאין שהנאשמת אמורה לנהוג על גבי המדרכה - (אף לא עם 2 גלגלים בלבד) - כך גם אסורה הליכת הולך רגל בכביש, שלא לשם חצייתו. הולך רגל הבוחר ללכת בכביש, ובפרט, בשעת חשיכה - שם נפשו בכפו!

בגדר הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, יש ליתן משקל לכך שהנאשמת לקחה אחריות על מעשיה בהזדמנות הראשונה, הודתה בעבירה ללא ניהול הוכחות, חסכה מזמנו של ביהמ"ש וכן מזמנם של העדים. כמו כן לנאשמת ותק נהיגה משנת 2012 ועברה התעבורתי ללא רבב.

עוד ניתן לזקוף לזכותה, ניסיון בנהיגה רב ביחס לוותק נהיגתה, באשר, בשירותה הצבאי שירתה קרבי כנהגת ביחידת רכבי "האמר" ומעולם לא כשלה בעבירת תעבורה.

בקביעת העונש על ביהמ"ש למדוד כפי שיקולים משפטיים מוכרים המוכתבים בחקיקה ובפסיקה וביניהם רף רשלנות הנאשמת, עברה התעבורתי, נסיבות התאונה ונסיבותיה האישיות של הנאשמת.

לצורך כך נתתי דעתי לטיעוני הצדדים ולאמור בתסקיר שירות המבחן.

מטבע הדברים ועל פי דין, האמור בתסקיר שירות המבחן הינו חסוי ומפאת צנעת הפרט לא אוכל להרחיב ולפרט מלוא תוכן האמור בתסקיר.

באופן כללי אציין כי עפ"י ממצאי התסקיר עולה כי לנאשמת מיומנות בנהיגה, באשר בראשית שירותה הצבאי (אותו סיימה באופן מלא למרות בעיות בריאות משמעותיות), שרתה שירות קרבי כנהגת רכבי האמר. עקב בעיות בריאותיות אשר החלו בשירותה הצבאי עברה לתפקיד פקידותי.

למרות מגוריה בחו"ל, עלתה ארצה במסגרת "נוער עולה", למדה בפנימייה והשתלבה בצה"ל ואף למרות בעיות בריאות

השלימה שירות צבאי מלא.

כעולה מהתסקיר לגבי מצבה הרפואי של הנאשמת, אובחנה בחולה בפיברומיאליגיה וכן חולה במחלת קרוהן. בפני הוצגו מסמכים רפואיים המוכיחים כי דברי הנאשמת בדבר ייסורי נפש של ממש, דרדרו מצבה הנפשי עד כי נזקקה לטיפול ממושך במסגרת מרפאות לבריאות הנפש.

בפני הוכחה כי רגשות האשמה אשר חשה, מבטאים מצב נפשי אמיתי ואין המדובר באמירות בעלמא, אשר נועדו לצורך המתקת הדין בלבד.

כעולה מעובדות כתב האישום ומטיעוני הצדדים, קיימת רשלנות תורמת בשל העובדה שהמנוח הלך בעת התאונה על הכביש.

כמו כן, הנאשמת טענה כבר בחקירתה הראשונה כי שמעה מעוברי אורח כי המנוח היה מוכר באזור כאדם אשר נהג לשוטט לאורך כל שעות הימים לעיתים כשהוא תחת השפעת אלכוהול.

טענתה זו לא נבדקה ע"י המשטרה ובכך קיים מחדל חקירה.

כבר בישיבה הראשונה בפניי, עת הודיע הסנגור על ההודאה באשמה, ציין כי יבקש לטעון דברים על התנהגות הולך הרגל במסגרת הטיעונים לעונש.

לנוכח העולה מהתסקיר שהונח בפניי ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים (כולל מראיות לעונש שהושמעו ע"י המאשימה) - מצאתי לנכון להורות לצדדים לטעון מפורשות:

1. " מה הייתה טענת הנאשמת בחקירה בסוגיה הנ"ל, מתי הועלתה הטענה אם בכלל, ומה נעשה על ידי המשטרה, כדי לחקור טענה זו".

בישיבה הנדחית הביעה באת כוח המדינה הסתייגות מהחלטה זו, והפנתה לע"פ 5841/14.

בסוגיה זו מצאתי להעיר: פסה"ד הנ"ל רלוונטי לעניין הסדר טיעון, הוא הדין לגבי פס"ד נוסף המאוזכר בע"פ 5841/14 הנ"ל שאף הוא עוסק בעניין הסדר טיעון. פס"ד זה עליו נשענים טיעוני התביעה איננו רלוונטי לסוגיה הנידונה בפני באשר במקרה דנן, הנאשמת הודתה בכתב האישום ללא כל הסדר טיעון שהוא.

סעיף 40' לחוק העונשין קובע מפורשות כדלקמן:

" 40. (א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור

האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. (ההדגשה אינה במקור א.ו.).

לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, עולה מדברי המאשימה, כי אכן הנאשמת העלתה את הטענה בדבר התנהגות המנוח כבר בחקירתה הראשונה, אולם המשטרה לא עשתה כלל לבדיקת עניין זה מאחר וראתה בדבריה אמירה בעלמא בלבד.

ע"פ הפסיקה; מחדל בחקירת טענה לזכותו של נאשם, משמש כשיקול לזכותו של הנאשם בעת ההכרעה בעניינו.

יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט רון שפירא בת"פ 305/00:

"מכלול מחדלי חקירה אלו פועל לטובתו של הנאשם, במובן זה שנושא אשר לא נחקר, יש להניח את האפשרות כי אם היה נחקר, היו תוצאות החקירה לטובתו של הנאשם, במובן זה שהיה בממצאים כדי לתמוך בגירסתו. בהתאם, נושא אשר לא נחקר כלל, ואשר יש בו כדי לתמוך בגירסת הנאשם, מעורר, מעצם המנעות המשטרה מלחקור אותו, ספק סביר, וספק זה פועל לטובת הנאשם.

המנעות המשטרה מלחקור בעניין זה כנדרש מהווה הפרה חמורה של חובת הרשות החוקרת למצות את כל הליכי החקירה כראוי וזאת במטרה לחשוף את האמת. הפרת חובה זו מהווה גם פגיעה בזכותו של הנאשם למשפט הוגן. בהתאם, מחדל זה בחקירה יבוא לטובת הנאשם. ראה בעניין זה:

ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מ"י, תק - על 94 (2), 1977, 1988;

ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מ"י, פד"י לה (2) 466, 471;

ע"פ 173/88 אסרף נ' מ"י, פד"י מד (1) 785, 790;

ע"פ 497/92 עמוס נחום נ' מ"י, דינים עליון כרך מ"ב 488;

ע"פ 2511/92 חטיב נ' מ"י, דינים עליון כרך ל"א 805.

יחד עם זאת, מחדלה של המשטרה אינו הופך את הטענה לטענת אמת ולא בכל מקרה מובילה ההימנעות מחקירה של הטענה אל המסקנה כי הנאשם מעורר ספק סביר באשמתו על בסיס טענה זו. הנאשם אינו נושא, לעניין טענה זו, בנטל השכנוע, ואולם מוטל עליו נטל הבאת הראיות בלבד.

בנסיבות אלו, וכאשר הובאו ראיות, וגם אם לוקות בחסר הן, הרי שבהעדר חקירה של המשטרה יש בכך כדי לעורר ספק סביר בכל הנוגע לעובדות העולות מראיות אלו."

אמירה זו מתבססת בין השאר גם על פסיקתו של ביהמ"ש העליון מפי כב' השופט קדמי בע"פ 4384/93:

"מחדלי חקירה כמפורט לעיל העלה בא- כוח המערער בדבר "מחדלי חקירה", כשהוא מצביע על שורה של צעדי חקירה אשר לא ננקטו על ידי המשטרה, ואשר - לטענתו - אילו ננקטו, במועדם, היה בכוחם כדי לנקות את שולחו מן האשמה שיוחסה לו או, לפחות, לתמוך בהגנתו.

אכן, יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או אי רישום הודעה על ידי המשטרה, באבדן ראייה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה.

כאשר "חסרה ראייה כאמור לתביעה -

נזקף ה"מחדל החקירתי" לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם

הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראייה "חסר"

להגנה, תוכל זו להצביע על ה"מחדל" כשיקול בדבר קיומה

ה"אפשרות" הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות המיוחדות של העניין הנדון;

וכמובן שלא תישמע בנסיבות כאלה מטעם התביעה הטענה כי חסרה הראייה הטובה יותר, שהיא

נושאת באחריות להיעדרה."

לפיכך; מכל המפורט לעיל עולה, כי משלא נעשה ניסיון לחקור טענות הנאשמת במסגרת החקירה המשטרית יש לשקול מחדל זה, כשיקול עונשי לקולא הפועל לטובת הנאשמת.

לא אוכל להימנע מלהעיר כי במחדל זה, אף פגיעה תיאורטית בזכרו של המנוח. שהרי ניתן להניח אפשרות שחקירה ראויה, הייתה שוללת טענה זו מכל וכל ומעלה שבהתנהגות המנוח לא נפל רבב (מלבד העובדה המוכחת שבחר ללכת על גבי הכביש, אע"פ שבמקום מדרכה ראויה. בכך תרומת רשלנות).

נשמת המנוח, נמצאת עתה בגנזי מרומים, בעולם האמת אשר כשמו-כן הוא. עולם בו הצדק והאמת הינם אבסולוטיים.

אנו בני האדם החיים על פני האדמה, נדרשים להוכחות כפי הוראות החוק, וכפי שיטת המשפט הנהוגה בארצנו. בעניין זה וכמצוות חז"ל: "אין לדיין אלא מה שענינו רואות".

עתה, עליי החובה להמשיך בשיקולי הענישה, כפי ההוכחות אשר הונחו בפניי.

יודגש - כי הנאשמת נטלה אחריות והודתה באשמה, למרות מודעותה ומודעות סנגוריה למחדלי החקירה. בנסיבות אלו, אף נהגה מנהג כבוד ראוי במשפחת המנוח, ובזכרו של המנוח.

בעת קביעת גזר הדין יש להתחשב בנסיבות העבירה, גם בנסיבות אשרו הועלו מפי הנאשמת ואשר לא נבדקו ע"י המשטרה.

שמעתי בכאב דבריהם של בני משפחת המנוח אשר דיברו על המנוח ועל אישיותו. אין ספק כי המדובר באבדה כבדה וכואבת. חסרונו של המנוח מורגש שהרי תפקד כראש משפחה, כמנהיג וכמורה דרך. בנוסף ספרו בני המשפחה על כך שלמרות גילו, תפקד תפקוד מלא ועזר עזרה של ממש בגידול נכדיו ובטיפול בהם.

המנוח השאיר אחריו משפחה לתפארת אשר יש להניח כי יחנכו את בניהם כפי דרכו.

לו נדרשתי לגזור עונש אשר יהיה שווה במשקלו לגודלה האבדה - אין בספר החוקים עונש שווה ערך לאובדן חיי אדם. על ביהמ"ש החובה, לגזור העונש כפי קריטריונים שנקבעו בפסיקה ובחוק.

נתתי דעתי לעדויות האופי אשר נשמעו מטעם הנאשמת, לדבריה באוזניי ולמפורט בתסקיר שירות המבחן. המלצת שירות המבחן הינה להימנע מלגזור על הנאשמת עונש מאסר לריצוי בין כותלי בית הסוהר בין השאר, בשל הערכת שירות המבחן לסיכון נמוך להישנות התנהגות פוגענית.

המלצת שירות המבחן הינה מסוג השיקולים אשר יש לשקול אותם בכובד ראש.

כך עשיתי. לאחר התלבטות לא פשוטה וכשלנגד עיניי הקביעה כי המדובר ברף רשלנות בינוני - ולמרות שיקולים משמעותיים לקולא, הגעתי למסקנה, כי במצב המשפטי הנוכחי (ראה דבריי לעיל לעניין הצעת החוק) - עונש אשר איננו כולל מאסר בפועל בין כותלי בית הסוהר, לא ישיג מטרות ההלימה במלואה.

המאשימה אף ביקשה במסגרת העונש להטיל על הנאשמת קנס ופיצוי.

בשל שליחתה של הנאשמת לריצוי עונש מאסר בפועל אין מקום להטלת קנס.

לנגד עיניי הוראות ס' 40ח. לחוק העונשין לפיו:

"קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, יתחשב, נוסף על האמור בסעיף 40ג(א), במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם עונש הקנס ההולם".

מקל וחומר ישימים עקרונות אלו לעניין קביעת פיצויים עונשיים.

אשר לפיצוי למשפחת הנפגע ולרוכב האופנוע, מעבר לאמור בטיעונים אין בפניי ולו בדל ראייה בדבר גובה סכום הפיצוי אליו מכוונת המאשימה. יש להניח כי פיצויים המלא של השארים יודו במסגרת תביעה אזרחית וזאת לאחר הצגת מלוא הראיות הראויות.

לפיכך:

א. הריני גוזרת על הנאשמת 16 חודשי מאסר, מתוכם 7 חודשים בפועל והיתרה על תנאי שבמשך 3 שנים לא תעבור עבירה של גרימת מוות ברשלנות או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ב. הריני פוסלת רישיון נהיגת הנאשמת למשך 12 שנים ומניינם מיום 8.9.16.

הריני מפנה תשומת לב רשויות המיון בשב"ס למצבה הנפשי של הנאשמת כעולה מהתסקיר ומחוו"ד הפסיכיאטרית אשר ילוו לאסמכתא לכליאה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום ט"ז שבט תשע"ח, 01/02/2018 במעמד הנוכחים.

אטליא וישקין, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הריני מורה כי הנאשמת תיאסר עכשיו, תשחרר בחתימת ערבות עצמית ובערבות צד ג' כל אחת מהן על סך 10,000 ₪.

מוצא עיכוב יציאתה מן הארץ עד למועד כניסה למאסר או עד להחלטה אחרת של ערכאת הערעור, מר ב א, ת.ז ... הינו ערב ראוי.

עמידה בתנאי השחרור, תביא לדחיית ריצוי עונש המאסר עד ליום 19.3.18 בשעה 08:30, מועד בו על הנאשמת להתייצב בכלא נווה תרצה, אלא אם כן תתקבל החלטה אחרת על ידי ערכאת הערעור.

ניתנה והודעה היום ט"ז שבט תשע"ח, 01/02/2018 במעמד הנוכחים.

אטליא וישקין, שופטת בכירה

0

הוקלדעלידישנהבמנדל